

[Ragnhild Andersen.]

at garantere pengenes værdifasthed ved en aldersdomsopsparring, der rager 50—100 år eller endnu længere frem i tiden, overhovedet kan fremsættes, er jo udtryk for, hvordan det ser ud i det samfund, vi lever i.

Assurandør-Societetet har udført visse beregninger vedrørende dette lovforslag. Det forudsættes heri, at pristallet vil stige med gennemsnitlig 3½ pct. om året. Naturligvis er det en hypotetisk forudsætning, det kan stige mere, og det kan stige mindre, men man er altså nødt til i sine beregninger at gå ud fra en fortsat stigning i prisudviklingen, om man vil kigge ind i fremtiden. Man burde imidlertid hellere sikre sig, at samfundets indretning blev en sådan, at pengene bevarede deres værdi frem i tiden, 20, 30, 40, 50 år, så man kunne sikre befolkningen mod sådanne stadige stigninger i prisudviklingen, som forringer pengenes købekraft, men herom er der jo intet håb med det samfundssystem, vi lever under. Det er derfor også såre naturligt, at de dårligst stillede i vort samfund igen tager spørgsmålet op om ændringer i samfundsstrukturen, at de igen begynder at drøfte denne side af sagen.

Det foreliggende forslag om en værdifast aldersdomsopsparring er, som det er kendt, presset frem af venstre og de konservative. I et forsøg på at forhale, ja, man kan vel rettere sige forhindre, folkepensionen i at blive gennemført stiller de sådanne ultimative krav om forslag af denne art, som skal forelægges, før de vil stemme for folkepensionen ved tredje behandling. De to partiers synspunkter blev iøvrigt under forhandlingerne i folkepensionsudvalget mellem første og anden behandling imødekommet i høj grad, i så høj grad, at rentemodtagerne og de mindrebemidlede, der i årevis har ventet på folkepensionen, blev betydelig ringere stillet, da folkepensionsforslaget blev vedtaget ved afstemningen efter anden behandling, betydelig ringere, end de ville være blevet, hvis fællesforslaget, der

oprindelig var udarbejdet af socialdemokraterne og de radikale, var blevet gennemført.

Men det var ikke nok for venstre og de konservative. Nu ønsker de statsgaranti for varige begunstigelser af de bedst stillede her i samfundet. De to partiers ultimative krav om at få en værdifast aldersdomsopsparring er udtryk for, i hvor liden grad det interesserer venstre og de konservative at få tilvejebragt økonomisk tryghed for den kvarte million levende rentemodtagere, der nu har ventet så længe på folkepensionen, som også de to partier i deres politik og ved deres stilling ved valgene, ikke mindst ved de to sidste valg, har lovet at sikre dem.

Det foreliggende forslag har intet at gøre med befolkningens krav om en betryggende folkepension. Det ses alene deraf, at dets virkninger i bedste fald, hvad angår alderdomstryghed, vil gøre sig gældende 15—16 år frem i tiden. De skattemæssige begunstigelser, der vil være en følge af den værdifaste aldersdomsopsparring, forsåvidt man følger forslaget, vil træde i kraft med det samme som begunstiggelse af de bedst stillede, men virkningerne med hensyn til alderdommen vil ikke gøre sig gældende før om 15—16 år, hvis man skal holde den 52 års grænse, der er fastsat i forslaget.

Finansministeren har nu på regeringens vegne fremsat dette forslag, men det er da åbenbart, at regeringen ikke har nogen særlig sympati for det. Forslaget vil nemlig give dem, der har økonomisk evne til at indbetale ret betydelige præmier i en årrække, mulighed for at få pengene tilbage efter mange års forløb, fra 16 til 49 års forløb, med samme værdi, som da de indbetaltes. Ifølge forslaget skal statskassen stå som garant herfor. Man ved ikke og er ude af stand til at skønne, hvad det vil koste statskassen frem i tiden. Der foreligger intet herom, og det er vel heller ikke muligt at foretage beregninger af denne art, da man ikke ved, hvor omfattende opsparringen på denne basis vil